

وحید آقاپور
بازیگر:

«دشتستان» فرصتی بود برای بازگشت دوباره به تلویزیون

آقای آقاپور، بعد از مدت‌ها دوباره در قاب تلویزیون دیده شدید. چه شد که بازی در سریال «دشتستان» را پذیرفتید؟

در این سال‌ها پیشنهادهای متعددی از تلویزیون داشتم، اما اغلبشان فیلمنامه‌هایی نبودند که بتوانم با آن‌ها ارتباط بگیرم. وقتی فیلمنامه‌ی دشتستان به من پیشنهاد شد، با همان ذهنیت اولیه سرراش رفتم، اما پس از مطالعه دیدم که هم متن را دوست دارم و هم شکل کم‌دی آن برام جذاب است. به همین دلیل احساس کردم فرصت مناسبی است تا دوباره با تلویزیون همکاری کنم.

بخشی از فضای این سریال در خوابگاه می‌گذرد؛ مشابه آنچه در سال گذشته در مجموعه‌ی «آنتن» در شبکه نمایش خانگی دیدیم. شما اصولاً این نوع روایت و فضا را چقدر می‌پسندید؟

ارزبایی شما فعلاً بر اساس چند قسمت ابتدایی است، اما در واقعیت، ماجرای خوابگاه تنها یکی از بسترهای داستانی دشتستان است، نه تمام آن. نکته‌ی اصلی سریال، سفر در زمان است؛ سه شخصیت دهه‌شصتی ناگهان به دهه‌ی ۱۴۰۰ پرتاب می‌شوند و با سه جوان امروزی مواجه می‌شوند. این تضاد نسلی برای من جذاب بود. در عین حال، فضای خوابگاهی برای مخاطب آشناس و بسیاری تجربه مشابهی داشته‌اند. همین استفاده از تجربه مشترک، به درام‌نویسی کمک می‌کند. سال‌ها پیش هم در روزگار جوانی چنین فضاهایی را داشتیم. اگر درست نوشته شود، این نوع روایت می‌تواند بسیار جذاب باشد.

طنزهای تلخ در بازی‌های شما همیشه دیده می‌شود. در «دشتستان» و در نقش خسرو هم این ویژگی وجود دارد. کمی از این نقش بگویید.

درباره خسرو هنوز زود است قضاوت کنیم. من تازه وارد قصه شده‌ام. برای من در طراحی این شخصیت، طبقه‌ی اجتماعی و اقتصادی او مهم بود. خسرو در دهه‌ی ۶۰ جزو طبقه مرفه است؛ خانه‌ای بزرگ، خدمتکار و ماشین خارجی دارد. همین ویژگی نگاه خاصی به او می‌دهد. همچنین به گویش و نحوه حرف‌زدنش دقت کردم تا با ظاهر و لباسش هماهنگ باشد. دهه ۶۰ از نظر سادگی و نوع روابط انسانی با امروز فرق داشت و من سعی کردم حال‌وهوای آن دوران را در رفتار و زبان شخصیت حفظ کنم.

هیچ تولیدی بدون سختی و چالش نیست. شاید بتوان گفت فیلم‌برداری در شرایط مختلف و موقعیت‌های خاص، یکی از چالش‌های هفتگی ما بود. اما ارتباط خوب میان گروه کارگردانی و گروه فیلم‌برداری، به‌ویژه همکاری صمیمانه با مدیر فیلم‌برداری که بسیار باتجربه است، باعث شد این مسیر با موفقیت طی شود.

به‌طور کلی، میان تمام گروه‌های هنری ارتباط بسیار مثبتی شکل گرفت. نوعی همکاری محترمانه و هماهنگی در پشت صحنه ایجاد شده بود که تأثیر مستقیمی در کیفیت بازی‌ها و صحنه‌ها داشت. وقتی تنش در گروه به حداقل برسد، بازیگر احساس راحتی بیشتری دارد و همین موضوع بر کیفیت اجرا اثر می‌گذارد.

از سوی دیگر، انتقال دغدغه‌های نسل جوان بدون آنکه اثر شعاری به نظر برسد، یکی از دشوارترین بخش‌ها بود. فیلمنامه چندین بار توسط محمد نقایی بازنویسی شد تا تعادل میان عمق احساسی و جذابیت دراماتیک حفظ شود.

واکنش مخاطبان تا اینجا چطور بوده؟ آیا همان چیزی است که انتظار داشتید؟

فکر می‌کنم برای قضاوت نهایی هنوز زود است، اما تا امروز از بازخوردهایی که دریافت کرده‌ایم، بسیار خوشحالیم. احساس می‌کنم مخاطب توانسته با قصه ارتباط برقرار کند و همین برای ما بسیار ارزشمند است.

فکر می‌کنید «دشتستان» چه جایگاهی در میان سریال‌های این سال‌های تلویزیون خواهد داشت؟

ما قصه‌ای جذاب داریم و به نظر من نوع روایت کمتر در تلویزیون دیده شده است. وقتی مخاطب ماجرای «دشتستان» را دنبال کند، مطمئن هستم درگیر آن خواهد شد. برای ارائه درست این اثر زحمات زیادی کشیده شده و امیدوارم در جایگاه آثار پرمخاطب تلویزیون قرار بگیرد.

شما از بدنه تئاتر می‌آیید و ردپای نگاه تئاتری در میزانشن‌ها، گفت‌وگوها و ریتم «دشتستان» کاملاً احساس می‌شود. چطور این ویژگی را با مدیوم تلویزیون هماهنگ کردید؟

تجربه تئاتری من، در کنار ساخت فیلم‌های کوتاه و تله‌فیلم‌ها، در تولید «دشتستان» بسیار کمک‌کننده بود. این تجربیات در نحوه تمرین با بازیگران و باورپذیر شدن میزانشن‌ها نقش مؤثری داشت. دکوپاژ منطقی بر پایه موقعیت تمرین شده طراحی شده بود و همین موضوع ما را به زبان تلویزیونی نزدیک‌تر کرد. طبیعتاً همه چیز، از میزانشن گرفته تا طراحی موقعیت‌ها و کنش و واکنش بازیگران، بر اساس قاب و مدیوم تلویزیون تنظیم شد.

گویا در فیلمنامه قرار بود «دشتستان» از دهه شصت آغاز شود و سپس به زمان حال برسد، اما شما مسیر روایت را برعکس کردید. چرا چنین تصمیمی گرفتید؟

در واقع ساختار وارونه نشده است. در نسخه اولیه فیلمنامه، قصه از همین سال ۱۴۰۳ آغاز می‌شد. در ادامه نویسنده تصمیم گرفت دهه شصت را به ابتدای قصه بیاورد، اما در نهایت مجدداً به این نتیجه رسیدیم که شروع از زمان حال، یعنی از خوابگاه و فضای معاصر، بهتر است. این نوع آغاز، ریتم مناسب‌تری برای معرفی شخصیت‌ها داشت و تعلیق بهتری برای ورود به گذشته ایجاد می‌کرد. در اینجا لازم می‌دانم از تدوین‌گر پروژه به خاطر صبوری و مهارت بالایش تشکر کنم.

اگر از منظر یک کارگردان تئاتری نگاه کنید، تلویزیون چه محدودیت‌ها و چه امکاناتی در اختیار شما قرار داد؟

ما قصه‌ای داشتیم که به نظرمان جذاب بود و می‌توانست مورد علاقه مخاطب قرار گیرد. تلویزیون این فرصت را فراهم کرد تا بتوانیم این قصه را بسازیم و به سرانجام برسانیم.

نکته پایانی؟

امیدوارم مخاطبان «دشتستان» این سریال را دوست داشته باشند و آن را دنبال کنند. ما تمام تلاش خود را کردیم تا اثری باکیفیت و صادقانه ارائه دهیم. در پایان از همه هنرمندانی که در این مسیر کنار ما بودند، صمیمانه تشکر می‌کنم.

نیما شکیبایی و جواد، خیلی راحت کار کردیم چون زبان هم را بهتر می‌فهمیدیم. با بازیگران دهه شصتی اولش کمی چالش داشتیم اما به مرور شناخت و هماهنگی خوبی شکل گرفت. با آقای آقاپور هم پیش‌تر در لحظه‌ها گریه و میس همکاری داشتیم و همین باعث شد کارمان راحت‌تر پیش برود.

کاراکتر دانیال از نظر شخصیتی چقدر به خودتان نزدیک بود؟ رسیدن به نقش چه چالش‌هایی داشت؟

چالش اصلی من پیدا کردن ویژگی‌های شخصیتی دانیال بود. در متن به دنبال نشانه‌هایی می‌گشتم که رفتار و لحن او را بسازم، چون دانیال مثل بعضی از کاراکترها ویژگی بیرونی پررنگی نداشت. با آقای بشیری و آقای نوایی (نویسنده) زیاد صحبت می‌کردم تا به جزئیاتی برسیم که بتوانم در بازی‌ام نشان دهم. کم‌کم با افزودن رنگ‌ها و جزئیات رفتاری، شخصیت دانیال از حالت تک‌بعدی بیرون آمد و تبدیل به یک شخصیت زنده شد.

اگر مخاطب بخواهد یک ویژگی از دانیال در ذهنش بماند، دوست دارید چه چیزی باشد؟

دانیال اهل واکنش‌های شدید نیست، بیشتر اتفاقات در درونش می‌گذرد. او همیشه حامی دوستانش است اما این حمایت را در سکوت و به شکل ظریف انجام می‌دهد. همین ویژگی را دوست دارم که در ذهن مخاطب بماند. ضمن اینکه در ادامه قصه، اتفاقی برای پدرش می‌افتد که باعث تحول جدی در او می‌شود و این تغییر برای من جذاب‌ترین بخش نقش بود.

به نظر شما وجه تمایز «دشتستان» با دیگر سریال‌های تلویزیونی چیست؟

به نظر من مهم‌ترین ویژگی دشتستان قصه‌اش است. قصه‌ای که درست و تمیز روایت می‌شود، بدون اینکه بخواهد با جلوه‌گری کارگردانی یا بازیگری خودنمایی کند. همه چیز در خدمت داستان است و همین باعث شده مخاطب راحت با آن ارتباط بگیرد. من خودم بعد از چند قسمت اول پخش، واقعاً طرفدار سریال شدم!

بعد از «دشتستان» در چه پروژه‌ای حضور دارید؟

فعلاً در حال نگارش فیلمنامه سینمایی هستم. این کار را از قبل سریال «دشتستان» شروع کرده بودم و حالا دوباره مشغول نوشتن و بازنویسی‌اش هستم. امیدوارم طی سه سال آینده بتوانم آن را بسازم.

در پایان اگر نکته‌ای دارید که دوست دارید به مخاطبان بگویید...

امیدوارم مردم این سریال را دنبال کنند و با شخصیت‌ها ارتباط بگیرند. همه گروه برای ساخت اثری باکیفیت و صادقانه تلاش کردند.

آیا تکیه کلام‌ها و اصطلاحاتی که در بازی استفاده کردید، در فیلمنامه بود یا خودتان اضافه کردید؟

بخشی از آن‌ها در فیلمنامه وجود داشت، اما برای من جزئیات نقش همیشه مهم است. با کارگردان به این نتیجه رسیدیم که خسرو یک تهرانی اصیل باشد. بنابراین در گویشش از اصطلاحات و ضرب‌المثل‌های تهرانی قدیمی استفاده کردم؛ چیزهایی که امروز کمتر شنیده می‌شود. این‌ها را خودم پیدا کردم و در موقعیت‌های مناسب به کار بردم تا کاراکتر رنگ‌وبوی واقعی‌تری بگیرد.

درباره همکاری با کارگردان، آقای امیر بشیری، هم بفرمایید.

آقای بشیری مثل خود من، خاستگاه تئاتری دارند. از نظر سنی و سلیقه هنری هم به هم نزدیک بودیم. همین اشتراک‌ها باعث شد تفاهم خوبی در طول کار داشته باشیم. درباره تحلیل متن و شخصیت‌ها هم نگاه مشترکی داشتیم و همکاری بسیار خوشایندی بود.

نکته پایانی اگر دارید بفرمایید.

فقط امیدوارم تماشاگران از «دشتستان» خوششان بیاید و مدیران صداوسیما هم تلاش کنند تلویزیون را به جایگاه مؤثر گذشته‌اش برگردانند. این برای همه ما مهم است.

ناصر سجادی حسینی
بازیگر:

دانیال را کم‌کم پیدا کردم و از تک‌بعدی بودن درآوردم

چه شد که برای نقش دانیال در سریال «دشتستان» انتخاب شدید؟

آقای بشیری در فضای مجازی سکانسی از بازی من را دیده بودند و احساس کردند که برای نقش دانیال مناسبم. به دفترشان رفتم، با هم گفت‌وگو کردیم و در نهایت به این نتیجه رسیدند که می‌توانم از پس نقش بر بیایم. از همان‌جا همکاری‌مان شروع شد و رفتیم سر کار.

تجربه همکاری با آقای بشیری و سایر عوامل چطور بود؟

همکاری با آقای بشیری برای من خیلی لذت‌بخش بود. چون هم‌سن‌وسال خودم بودند و دیدگاه بازی و کارگردانی‌شان خیلی باز بود. اجازه می‌دادند دیالوگ‌ها را با لحن و بیان خودم بگویم و در مجموع فضای خلاقانه‌ای داشتیم. گفت‌وگوهایمان همیشه مثبت و سازنده پیش می‌رفت. با بازیگران هم نسل خودم مثل